

Sygn. akt **V Ca 2779/15**

# WYROK

## W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 maja 2016 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie V Wydział Cywilny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący:	SSO Beata Gutkowska
Sędziowie:	SSO Maria Dudziuk (spr.) SSR del. Agnieszka Wiśniewska
Protokolant:	sekr. sądowy Marta Dziekańska

po rozpoznaniu w dniu 25 maja 2016 r. w Warszawie

na rozprawie

sprawy z powództwa W. G.

przeciwko Bank (...) S.A. w W.

o zapłatę

na skutek apelacji powoda

od wyroku Sądu Rejonowego dla Warszawy-Mokotowa w Warszawie

z dnia 15 października 2014 r., sygn. akt I C 1871/13

1. oddala apelację,
2. nie obciąża powoda kosztami instancji odwoławczej.

Sygn. akt V Ca 2779/15

### **TRANSKRYPCJA UZASADNIENIA USTNEGO**

Wyrokiem z 15 października 2014 roku Sąd Rejonowy dla Warszawy Mokotowa w części umorzył postępowanie toczące się przed tym Sądem, w pozostałym zakresie natomiast oddalił powództwo wytoczone przez pana W. G. początkowo przeciwko (...) Bank (...) S.A. z siedzibą w W., który to pozwany w toku procesu zmienił nazwę.

Z tym rozstrzygnięciem nie zgodził się pan powód, który wywiódł w grudniu 2014 roku apelację zaskarżając wyrok w punkcie 2, 3 i 4 wnosząc o jego uchylenie i rozpoznanie sprawy, ewentualnie jak doszło do modyfikacji w dniu dzisiejszym o uchylenie tego wyroku i umorzenie postępowania.

Sąd Okręgowy oceniając zasadność apelacji zważył, iż apelacja ta nie zasługuje na uwzględnienie.

W pierwszej kolejności należy się odnieść do zarzutu naruszenia art. 17 pkt. 1 kpc, gdyż jego uwzględnienie powodowałoby skutek najdalej idący, to jest stwierdzenie nieważności postępowania i uchylenie wyroku. W ocenie Sądu Okręgowego zarzut ten jest chybiony, gdyż zgodnie z art. 17 pkt. 1 kpc Sąd Okręgowy rozpoznaje jako właściwe rzeczowo sprawy o prawa niemajątkowe i łącznie z nimi dochodzone roszczenia majątkowe, przy czym za sprawy o prawa majątkowe uważa się roszczenia pieniężne, chociażby służyły one do ochrony dóbr osobistych. Oznacza to, że właściwość rzeczową Sądu Okręgowego w sprawie, w której przedmiotem jest wyłącznie roszczenie o zasądzenie zadośćuczynienia, określa się na podstawie art. 17 pkt. 4 kpc, a więc do właściwości tego Sądu należą tylko te sprawy, których wartość przedmiotu sporu przewyższa 75.000 złotych, natomiast w niniejszej sprawie powód dochodzi jedynie roszczenia pieniężnego, to jest zapłaty zadośćuczynienia w wysokości 3.000 złotych.

Niewątpliwie zatem sprawa ma charakter majątkowy, nie jest połączona ze sprawą o charakterze niemajątkowym i wbrew twierdzeniom skarżącego została rozpoznana przez Sąd rzeczowo właściwy, to jest przez Sąd Rejonowy jako Sąd I instancji.

Pozostałe zarzuty apelacji w zasadzie ograniczają się do zaprezentowania przez skarżącego stanu faktycznego ustalonego przez niego na podstawie własnej oceny dowodów stanowiąc jedynie nieuzasadnioną polemikę ze stanowiskiem Sądu I instancji. Wbrew bowiem twierdzeniom powoda z dowodów w postaci multiproductowej umowy bankowej z 15 października 2012 roku nie wynika, by pozwany zawarł w nich klauzulę o treści tożsamej z treścią lub zbliżonej do treści przytaczanego przez powoda w toku procesu postanowienia uznanego za niedozwolone. Treścią normatywną przytaczanej przez powoda klauzuli jest bowiem przekazywanie danych osobowych przez bank innym podmiotom w celu działań marketingowych i jak słusznie uznał Sąd Rejonowy brak było takich klauzul w zawartej przez strony umowie.

Odnosząc się natomiast do kwestii zgody powoda na otrzymywanie korespondencji pocztą elektroniczną również rację ma Sąd I instancji, że podanie przez powoda bankowi adresu e-mail w sposób dostateczny wyrażało wolę otrzymania od banku korespondencji właśnie w takiej formie, zwłaszcza że z dowodów w postaci e-maili wynika, że powód prowadził z pozwanym korespondencję w taki sposób, a z punktu 30 regulaminu stanowiącego integralną część łączącej strony umowy nie wynika, by deklaracja powoda w tym zakresie musiała być wyrażona w formie pisemnej.

Na marginesie jedynie wspomnieć należy, że z ustaleń sprawy nie wynika, by pozwany przysyłał powodowi jakiegokolwiek faktury, stąd powoływane w apelacji rozporządzenie w sprawie przesyłania faktur w formie elektronicznej, zasad ich przechowywania oraz trybu udostępniania organowi podatkowemu lub organowi kontroli skarbowej w niniejszej sprawie nie ma zastosowania, toteż możliwe było udzielenie przez powoda akceptacji na przesyłanie elektronicznych wyciągów w formie dorozumianej.

Odnosząc się do niepełnosprawności powoda to rację ma Sąd Rejonowy, że powód nie zdołał wykazać, że pozwany podejmował jakiegokolwiek działania, które obiektywnie mogły być podstawą do negatywnych odczuć powoda, a w konsekwencji wpływać na jego zdrowie, wobec tego brak było podstaw do uznania, że powód doznał krzywdy na skutek nękania go przez pozwany bank.

Uznając zatem, że Sąd Rejonowy dokonał prawidłowych ustaleń, które Sąd II instancji przyjmuje za własne, dzieląc ocenę prawną powództwa Sąd Okręgowy oddalił apelację orzekając na podstawie art. 385 kpc.

O kosztach postępowania rozstrzygnięto mając na uwadze art. 102 Kodeksu postępowania cywilnego.